

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/53/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721010257
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6721010257.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Ing. Miroslava Mandáka a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, na verejnom zasadnutí dňa 18. septembra 2024 v trestnej veci obžalovaného A. B. za zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 10.04.2024, sp. zn. 2T/69/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen č. k. 2Pv 356/20/6611-21 zo dňa 11.05.2021, pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 25.09.2020 v čase asi o 22.00 h vo Zvolene, bez súhlasu C. D. A. B. vnikol do priestorov rodinného domu súpisné číslo XXXX/XX, nachádzajúceho sa na adrese E., F. G. XXXX/XX, ktorého vlastníkom a užívateľom je jeho otec D. A. B. a kde tiež v súčasnosti býva E. B. C. tak, že kľúčom, ktorý mal pri sebe od doby, kedy ešte v tomto dome býval si otvoril bráničku, vedúcu do priestorov pri uvedenom dome a tiež garáž, ktorá je súčasťou domu, cez ktorú následne prešiel do priestorov domu, odkiaľ z priestorov izby odcudzil 3 ks nástenných políc, 1 ks regál, 1 ks kovovo drevený stojan a 1 ks polystyrénovú loptu na sedenie, pričom v priestoroch domu zotrval asi 2 hodiny, čím D. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., F. G. XX spôsobil odcudzením vecí škodu vo výške 50,- € a E. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., F. G. XX inú škodu nespôsobil, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal na hlavnom pojednávaní okresný prokurátor odvolanie, ktoré odôvodnil písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 04.06.2024, a to v neprospech obžalovaného. Najprv poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku, ako aj jeho odôvodnenie, s ktorými sa však nestotožnil.

Dal do pozornosti odôvodnenie rozhodnutia okresným súdom, ktorý v ňom konštatuje, že z vykonaného dokazovania nemal preukázané, že by adoptívny otec obžalovaného D. A. B. ako vlastník nehnuteľnosti tomuto udelil zákaz vstupu do nehnuteľnosti, resp. že by obžalovaný nemal oprávnenie vstupovať do nehnuteľnosti. Uvedené potvrdili aj svedkyne H. I. B. a J. B., ktoré obe jednoznačne uviedli, že nemali vedomosť o žiadnom zákaze vstupu obžalovaného do nehnuteľnosti. Tento vo svojej výpovedi nepoprel, že vzťahy s adoptívnym otcom boli v danom čase naštrbené a k osobnému stretnutiu došlo až po dlhšom čase práve v záhrade rodinného domu pred skutkom. Obžalovaný tiež pripustil, že otec mu vtedy povedal, aby odišiel, lebo s ním nechce hovoriť. V žiadnom prípade však nedošlo k vysloveniu zákazu vstupu do nehnuteľnosti, v ktorej aj obžalovaný ako nezaopatrené dieťa mal trvalý pobyt. Uvedené tvrdenie korešponduje aj s výpoveďou svedka D. A. B., ktorý jednak v prípravnom konaní, ako aj opakovane na hlavnom pojednávaní vypovedal, že obžalovanému povedal, aby odišiel, nakoľko s ním nechce hovoriť. Z takto formulovaného vyjadrenia svedka nemožno v žiadnom prípade vyvodit', že by

obžalovaný bol upozornený na zákaz vstupu do obydlija adoptívneho otca a následne v deň skutku vedome neoprávnene vnikol do obydlija D. A. B. a H. E. B. C., teda že by svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zák.

Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na výpovede svedkov, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia na strane 6 a 7.

Podstatnou skutočnosťou bolo tiež to, že v priebehu konania svedok D. A. B., ako osoba blízka obžalovanému, zobral svoj súhlas s trestným sťažaním v celom rozsahu späť a to dňa 15.08.2022, čiže v procesnom postavení poškodenej už vystupovala len H. E. B. C., pričom v ďalšom popísal na obsah jej výpovede.

Na záver okresný súd zdôraznil zásadu ultima ratio, v rámci ktorej má trestnoprávny postih prísť až v momente, keď ostatné nástroje sa ukázali ako neúčinné.

Odvolať mal na základe vykonaného dokazovania v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní za to, že sa skutok stal a tento spáchal obžalovaný, čo vyplýva z výsluchov D. A. B. a H. E. B. C., ktoré preukázali, že išlo o neoprávnený vstup do rodinného domu. Na hlavnom pojednávaní sa uvedené vo vzťahu k poškodenej H. E. B. C., ktorá nie je s osobou obžalovaného v žiadnom rodinnom alebo obdobnom pomere takej povahy, že by jeho ujmu pocítovala právom ako ujmu vlastnú, v predmetnom rodinnom dome má trvalý pobyt a reálne ako manželka vlastníka rodinného domu tento obýva, nielen že preukázalo, ale tak svedok, ako aj poškodená konkretizovali a bližšie priblížili okolnosti vydania zákazu vstupu obžalovaného do nehnuteľnosti, ako aj okolnosti, ktoré tomuto predchádzali.

Z výpovede A. B. na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že po odchode bývalej manželky s deťmi z rodinného domu a vyporiadaní BSM, na základe ktorého rodinný dom pripadol jemu, od nej žiadal vrátenie všetkých kľúčov a aj mal zato, že mu boli vrátené všetky kľúče od nehnuteľnosti. Po prejedávanom skutku, keď sa pýtal bývalej manželky, či o kľúči, ktorým disponoval obžalovaný vedela, mala mu uviesť, že o tom, že si obžalovaný ponechal jeden kľúč, vedomosť nemala. Ďalej D. A. B. podrobne popísal a vysvetlil okolnosti zhoršenia vzťahov s obžalovaným, ako aj dôvody prerušenia kontaktov a to v období minimálne dvoch rokov pred skutkom, kedy už s obžalovaným nemal žiadny kontakt, dokonca ho aj zablokoval a v prípade, že bolo niečo potrebné riešiť, riešil to iba cez bývalú manželku, matku obžalovaného. Po tomto úplnom odstrihnutí sa od obžalovaného a uplynutí už vyššie uvedeného času po incidente, kedy sa obžalovaný nachádzal bez jeho súhlasu alebo súhlasu jeho manželky na ich terase, krátky čas pred skutkom, tak vtedy obžalovanému povedal, že síce tam má trvalý pobyt, ktorý mu aj chcel zrušiť, ale vzhľadom na denné štúdium, to nebolo možné, avšak to ho neoprávňovalo, aby vstupoval do rodinného domu bez jeho súhlasu, vždy v čase jeho neprítomnosti, resp. vždy v čase, keď obžalovaný vedel, že otec s manželkou sa v nehnuteľnosti nenachádzajú.

Po uvedenom incidente, kedy došlo k stretu na terase rodinného domu, dal obžalovanému výslovný zákaz vstupovať, tak na pozemok, ako aj do rodinného domu. Uvedené potvrdila aj poškodená H. E. B. C., ktorá bola svedkom toho, ako bez ich vedomia a súhlasu si obžalovaný robil piknik u nich na terase, s čím manžel nesúhlasil a napriek výzvam, aby odišiel, obžalovaného odtiaľ takmer 45 minút nevedel dostať, až zasiahla samotná poškodená, že pokiaľ neodíde, zavolá PZ. Jednoznačne tam odznel zákaz zo strany otca voči obžalovanému, kedykoľvek vstúpiť na pozemok a do nehnuteľnosti s tým, že volal aj bývalej manželke a tento zákaz tlmočil aj jej. Pokiaľ ide o podrobnejšiu výpoveď poškodenej, kde sa nachádzala v čase konfliktu D. A. B. na terase s obžalovaným, oproti prípravnému konaniu, tak vtedy jej nebola položená konkrétna otázka, tak ako na hlavnom pojednávaní, kde popísala rozloženie domu a miesto, na ktorom stála pri otvorenom vstupe na terasu, a teda počula celý obsah rozhovoru medzi D. B. a obžalovaným. Navyše mal D. B., ktorý podľa jej vyjadrenia nezvykne zvyšovať hlas, na obžalovaného kričať, že to malo byť počuť aj do susedných domov, na základe čoho, keďže obžalovaný odmietal opustiť terasu, do konfliktu zasiahla a tam bol aj vyslovený jednoznačný zákaz obžalovanému vstupovať do nehnuteľnosti vyslovený jeho otcom, a teda už nepovažovala za potrebné tento zákaz duplikovať, keďže obžalovaný videl, že je tam prítomná aj ona, teda domová sloboda poškodenej bola následne, aktuálne prejedávaným skutkom jednoznačne porušená.

Vyjadrenia D. A. B. v istom smere potvrdzuje aj svedkyňa I. B., matka obžalovaného, ktorá tiež uviedla, že obžalovaný chcel s poškodeným komunikovať, posielal mu správy, ale tento ho ignoroval a všetko

riešil iba cez matku obžalovaného. Pokiaľ ide o vedomosť, že sa mal obžalovaný nachádzať v letných mesiacoch pred skutkom v roku 2020 v nehnuteľnosti a to na párty organizovanej jeho sestrou, čo mal D. A. B. vedieť, na hlavnom pojednávaní svedok jednoznačne uviedol, že mal vedomosť iba o prítomnosti svojej dcéry v rodinnom dome, o tom, že sa tam nachádzal obžalovaný, žiadnu vedomosť nemal a preto vo vzťahu k tejto udalosti vydal vtedy zákaz bez jeho súhlasu vstupovať do domu svojej dcéry a zobral kľúče od rodinného domu aj jej, nakoľko o prítomnosti obžalovaného v rodinnom dome na večierku, organizovanom jeho dcérou, nemal vedomosť ani vtedy, ani následne.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie, ktoré v celkovom kontexte vykonaných dôkazov vykresľuje vzťahy obžalovaného s otcom, vlastníkom nehnuteľnosti, ktorý už na hlavnom pojednávaní vystupoval v procesnom postavení svedka a poškodenou bola H. E. B. C., ktorá predmetnú nehnuteľnosť ako manželka jej vlastníka trvale obýva, má v nehnuteľnosti svoje osobné veci a bola pri vyslovení zákazu vstupu do nehnuteľnosti vlastníkom obžalovanému, s ktorým súhlasila, pričom vzťahy značnú časť pred skutkom neboli žiadne, úplne bez komunikácie až do momentu, kedy mu bol daný zákaz vstupovať do nehnuteľnosti, ktorý nerešpektoval, mal odvolateľ za to, že tieto dôkazy jednoznačne preukazujú, že sa obžalovaný konania, ktoré mu je kladené za vinu dopustil v úmysle priamom, napriek jednoznačnej vedomosti, že nesmie do nehnuteľnosti vstupovať, neoprávnene vnikol do obydľia iného, konkrétne rodinného domu osoby, ktorá tento rodinný dom trvale obýva ako manželka vlastníka, čím takto porušil jej domovú slobodu, pričom uvedené je aj podstatou trestného stíhania. Predmetom obžaloby nie je ani odcudzenie nábytku, ani spôsob jeho odnesenia z rodinného domu, ale neoprávnený vstup do obydľia iného, ktorým sa obžalovaný dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu, s jeho právnou kvalifikáciou ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. f) Tr. zák., nakoľko obžalovaný neoprávnene bez vedomia vlastníka nehnuteľnosti disponoval kľúčom od tejto nehnuteľnosti, do ktorej napriek výslovnému zakazu vlastníka, vysloveného za prítomnosti poškodenej H. E. B. C., vstúpil, avšak vlastník nehnuteľnosti - osvojiteľ obžalovaného D. A. B., vzal na hlavnom pojednávaní dňa 15.08.2022 súhlas s trestným stíhaním obžalovaného, ktorý je jeho osvojencom späť, teda poškodenou bola len H. E. B. C., ktorá nie je s obžalovaným v žiadnom rodinnom alebo obdobnom pomere takej povahy, že by ujmu právom pocítovala ako ujmu vlastnú a v takomto smere sa počas hlavného pojednávania ani nevyjadrila.

Vzhľadom k tomu navrhla, aby Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil Okresnému súdu Zvolen na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu okresného prokurátora sa obžalovaný vyjadril jednak sám písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 02.07.2024 a jednak prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 08.07.2024.

Obžalovaný sa s podaným odvolaním okresného prokurátora vôbec nestotožnil. Poukázal na výpoveď svedkyne poškodenej E. B. C. zo dňa 22.03.2021, z ktorej vyplynulo, že pri rozhovore obžalovaného s jeho otcom priamo nebola, avšak počula, že tento hovoril obžalovanému, že si neželá, aby tam bol. Tvrdenie odvolateľa, že poškodená neuviedla, že počula jednoznačný zákaz, lebo sa na to priamo nepýtali, bolo nesprávne, nakoľko jej v prípravnom konaní síce nebola položená priama otázka týkajúca sa zákazu, avšak sama sa vyjadrila aké bolo jej postavenie pri tomto rozhovore a čo z ich rozhovoru počula. Toto jej tvrdenie sa vôbec nezhoduje s jej neskorším tvrdením na okresnom súde, že zákaz počula. Taktiež je zarážajúce, že pri svojej výpovedi vôbec neuviedla okolnosti, za ktorých mal prebiehať piknik na terase, avšak o 3 roky neskôr si spomenula na viaceré okolnosti.

Jej neskoršie tvrdenie o zákaze je v rozpore nielen s jeho výpoveďou, ale aj s výpoveďou jeho otca z prípravného konania zo dňa 22.03.2021, keď uviedol, že manželka – poškodená išla do vnútra domu a pri ich rozhovore nebola, na čom zotrval aj pri konfrontácii zo dňa 04.05.2021. Z tohto možno usúdiť, že výpovede svedkyne poškodenej boli zmätočné a obsahovali určité nezrovnalosti.

Zo záverečnej správy z mediácie zo dňa 25.07.2023 vyplýva, že svedkyňa poškodená sa pred mediátorom vyjadrila „bude to všetko závisieť na správaní obvineného“ a „musí si to premyslieť a poradiť sa s manželom“. Navyiac sa neskôr vyjadrila, že netrvá na jeho trestnom stíhaní a nemá záujem na jeho odsúdení. S poškodenou neboli v žiadnom kontakte, okrem výmeny jednej sms správy, preto je otázne ako by mohla dohoda o zmieri závisieť na jeho správaní, keďže sa nestýkali a tiež nie je pravdou, že by nemala záujem na jeho odsúdení, keď na hlavnom pojednávaní vypovedala tak ako vypovedala.

Podľa neho je poškodená pod vplyvom jeho otca D. A. B., ktorý ju manipuluje a len na ňom závisí, čo poškodená povie. Takáto hra s jeho osudom z ich strany je neetická a predmetná záležitosť by sa mala riešiť mimo OČTK. K dohode s jeho otcom na zmieri nemohlo dôjsť, pretože tento od neho požadoval nespĺniteľné podmienky, s ktorými nemohol súhlasiť napr. úplné zrušenie výživného na jeho osobu

a preto k uzavretiu zmiery ani nedošlo. Navyiac otec vedel o jeho prítomnosti na párty, ktorá sa konala len niekoľko týždňov pred skutkom, ktorý mu je kladený za vinu, čo potvrdili vo svojich výpovediach jeho matka aj sestra. Okresný súd v tejto trestnej veci rozhodol správne.

Obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom, ktorým bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Zotrvával na svojich písomných a ústnych vyjadreniach v konaní, najmä na záverečnej reči na hlavnom pojednávaní zo dňa 10.04.2024. Okresný súd správne vyhodnotil dokazovanie a to aj v tom smere, že nemal preukázané, že by otec obžalovaného ako vlastník nehnuteľnosti tomuto udelil zákaz vstupu do nej. Poškodená, ktorá bola jedinou poškodenou, nikdy neudelila obžalovanému zákaz vstupu do rodinného domu, v ktorom bývala.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd zamietol podané odvolanie ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí, ktoré sa vykonalo v neprítomnosti obžalovaného a poškodenej, krajský prokurátor zotrval na písomných dôvodoch podaného odvolania a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Naproti tomu sa obhajca obžalovaného plne pridrižoval svojho písomného vyjadrenia k podanému odvolaniu, ako aj dôvodov, ktoré uviedol samotný obžalovaný a zároveň poukázal na svoju záverečnú reč na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom k tomu navrhol odvolanie okresného prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolania okresného prokurátora zistil, že toto bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť oslobodzujúceho výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané by prihliadal len vtedy, ak by tieto odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por., čo zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nebolo podané dôvodne.

Súd prvého stupňa, pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávanej prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke neviny obžalovaného zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku podľa § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby oslobodil, nakoľko tento skutok nebol trestným činom.

V rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť aj odvolacím námietkam okresného prokurátora, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, najmä na str. 5 až 8, s ktorým sa stotožnil a bolo by nadbytočné ho opakovať. Z tohto zároveň vyplýva, akým spôsobom sa vysporiadal s argumentáciou okresného prokurátora uvedenou v obžalobe a na hlavnom pojednávaní, ktorá bola obsahovo totožná s jeho vyjadreniami a hodnotením dôkazov, prezentovanými v podanom odvolaní. V tomto smere krajský súd zároveň poukazuje na obsah vyjadrení obžalovaného a jeho obhajcu k odvolaniu okresného prokurátora, s ktorými sa v podstatných častiach taktiež stotožnil.

Možno súhlasiť s okresným prokurátorom v tom smere, že prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy v konečnom dôsledku v prospech obžalovaného, avšak takýto postup bol v danom prípade za danej dôkaznej situácie v súlade so zákonom. Naopak, okresný prokurátor vyhodnotil v podanom odvolaní vykonané dôkazy výlučne v neprospech obžalovaného, a tomu zodpovedali aj jeho úvahy, čo však nebolo namieste.

V prvom rade krajský súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že sa stal skutok kladený obžalovanému za vinu, ako aj to, že ho spáchal. Pokiaľ však ide o to, či tento skutok bol zároveň súdeným zločinom, resp. iným trestným činom, dospel k záveru, že v tomto prípade bolo potrebné aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Z ustálených skutkových okolností vyplýva, že obžalovanému z hľadiska subjektívnej stránky súdeného trestného činu nebolo dostatočne preukázané úmyselné zavinenie, a to ani vo forme tzv. nepriameho úmyslu, ktoré bolo nevyhnutné pre vznik jeho trestnej zodpovednosti. Tento právny záver vyplýva a súvisí najmä s tým, že z hľadiska naplnenia objektívnej stránky daného prečinu zároveň

absentovala „neoprávnenosť“ vniknutia obžalovaného do obydliá iného. Z vykonaného dokazovania totiž nevyplývalo, že by D. A. B. ako vlastník a užívateľ rodinného domu dal obžalovanému do budúca jednoznačne t.j. dostatočne zrozumiteľne a určito zákaz vstupu do predmetného obydliá bez jeho súhlasu. Súčasne bolo nepochybne preukázané, že takýto zákaz mu neudelila ani samotná poškodená H. E. B. C..

Nad rámec uvedeného odvolací súd poznamenáva, že v danom prípade bolo potrebné prihliadnúť na všetky podstatné skutočnosti a okolnosti, vrátane predchádzajúcich vzájomných rodinných vzťahov, ako aj primárneho cieľa obžalovaného a to zobrať si veci z izby, v ktorej predtým dlhodobo býval, ktoré pre neho v minulosti kúpili rodičia spoločne a ktoré stále považoval za svoje. Nezanedbateľným bolo aj to, že obžalovaný doposiaľ nebol súdom trestaný, teda nemá za sebou žiadnu kriminálnu minulosť.

Napokon represívne a donucovanie prostriedky, ktorých aplikáciu pripúšťa Trestný zákon a Trestný poriadok, majú byť na dosiahnutie nápravy, resp. zákonnosti použité z hľadiska celého právneho poriadku až ako posledná krajná možnosť (princíp „ultima ratio“), a ich použitie by v tejto trestnej veci bolo nielen neprimerané, ale aj v rozpore so zákonom, na čo už správne poukázal súd prvého stupňa.

Po komplexnom vyhodnotení všetkých okolností daného prípadu, vychádzajúc zo zistenej a ustálenej dôkaznej situácie, prihliadajúc aj na zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného, mal odvolací súd za to, že okresný súd postupoval zákonne a správne, keď obžalovaného podľa § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, bol zároveň trestným činom.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd ako súd odvolací s poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolanie okresného prokurátora v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.